

TRIDSIATA DRUHÁ NEDEĽA CEZ ROK B

Dnešnú nedeľu biblisti nazývajú „nedeľou chudobných.“ V prvom čítaní počúvame príbeh zo života proroka Eliáša, ktorý prichádza do Sarepty k vdove – pohanke. Bolo to vtedy za veľkej chudoby, ktorá postihla v tom čase veľké množstvo ľudí. Ako môžeme počuť, Eliáš si najprv od nej pýta pohár vody, ale zároveň ju žiada, aby mu priniesla podplamenník (malý koláč z múky, oleja a vody upečený v pahrebe). Obdivujeme skutok tejto vdovy, ktorá riskovala, že keď to urobí, tak už môže aj so svojím synom zomrieť hladom. Pán Boh ju za jej vieru a lásku cez Eliáša odmenil tak, že jej viac v džbánoch nikdy nebude chýbať múka ani olej. Eliáša prenasleduje kráľovná Jezabel, ktorá stelesňuje bohatstvo a chamtivosť. Bohatstvo sa jej stalo modloslužbou, do ktorej vzťahovala aj celý izraelský národ. A toto jej Eliáš nielen vyčítal, ale jasne jej naznačil, ako ju vidí vo svojich očiach Boh.

V dnešnom evanjeliu nám Pán Ježiš chce ukázať na falošný prejav viery a na opravdivú vieru chudobnej vdovy. Najprv si všíma učiteľov Zákona. Kritizuje ich za to, že sa tlačia do popredia, či už na ulici, kde sa snažia veľa sa modliť alebo aj na bohoslužbách v synagógach ako aj hostinách, kde vyhľadávajú prvé miesta. To je deformovaná viera, plná vypočítavosti, ctižiadosti a ziskuchtivosti. Správnu vieru nachádza u chudobnej vdovy v nádvorí jeruzalemského chrámu. Bolo tam niekoľko pokladníc, pri ktorých sedeli zapisovatelia a ktorí zapisovali mená a sumu tých, ktorí tam vkladali peniaze na potreby chrámu. Bohatí to robili tak, že svoj peňažný dar dávali do pokladnice tak, aby to ľudia videli a obdivovali ich za bohatý milodar. Spomínaná vdova nedala zapísať ani svoje meno, ani sumu, ktorú išla obetovať. Do pokladnice vhodila anonymne dve medené mince, ktoré boli jej celý majetok. Pán Ježiš pred apoštolmi až mimoriadne pochválil jej skutok keď povedal: „Veru hovorím vám, táto chudobná vdova darovala viac, ako všetci ostatní.“

A tu je poučenie aj pre nás kresťanov dnešnej doby, keď si všimame chudobnú vdovu, ktorá dala Pánu Bohu všetko. Všimnime si slovíčko „všetko.“ V tých dvoch minciach nedala len všetko hmotné, čo mala, ale ona dala „všetko,“ t. j. dala Pánu Bohu seba, celé svoje bytie, celý svoj život, čo si veľmi dobre všimol Pán Ježiš. U Pána Boha nerozhodujú vonkajšie hmotné dary, lebo Pán Boh všetko stvoril a jemu aj všetko patrí. Nech by človek dal do pokladnice akékoľvek množstvo zlata, striebra či drahokamov, to pred Bohom nemá cenu. To môžu oceniť len ľudia. Bohu sa môžeme zapáčiť a zavďačiť len vtedy, keď sa vnútorne darujeme nie pre pochvalu ľudí, ako to robili zákonníci a boháči, ale preto, že darom vyjadríme svoju lásku k Bohu. Koľko lásky je v našom dare, toľko zásluh máme od Pána Boha. Čiže, u Boha neplatí veľkosť daru, ale veľkosť lásky.

Keď chceme správne rešpektovať Ježišovo slovo v našom živote, urobme to tak, že slovom „všetko“ prenesieme z materiálnej oblasti do duchovnej oblasti. To znamená, že v našom zmýšľaní, že v našom životnom postoji Bohu dáme prvé miesto a všetko ostatné, čo sme a čo vlastníme, budeme posúvať v našom srdci na druhé miesto, pričom si uvedomíme, že všetko, čo máme, patrí Bohu, a preto sme ochotní v ktorúkoľvek chvíľu, hoci aj teraz, zrieknuť sa všetkého z lásky k Bohu. Keď Bohu dáme všetko, ako chudobná vdova z evanjelia, vtedy pocítíme v duši pravú radosť, pravý pokoj, pravé Božie šťastie tu na zemi a tento Boží dar si prenesieme aj cez bránu smrti na druhý svet, kde budeme žiť vo večnej radosi, vo večnom pokoji a šťastí. Toto je zmysel našej viery.

Pre povzbudenie uvediem príklad zo života českého vedca dr. Jiřího Mrázeka, pracovníka akadémie vied. Denne chodil na svätú omšu a sväté prijímanie, modlil sa breviár, ruženec a každý piatok sa modlil križovú cestu. Keď ležal v nemocnici, ťažko chorý na rakovinu, rád hovorieval svojim návštevníkom takto: „*Vždy som mal veľmi rád desiate zastavenie križovej cesty: Ježiša vyzliekajú zo šiat. Pri tomto zastavení už 30*

rokov som sa v myšlienkach vyzliekal zo všetkého, čo tu na svete mám, lebo mi veľmi záležalo na tom, aby Boh bol mojím hlavným a prvým najvyšším dobrom. A v týchto dňoch toto vyzliekanie ktoré sa dialo vo mne 30 rokov duchovne, vykonám aj materiálne. V týchto dňoch odovzdam Pánu Bohu svoje vedecké šance, svoje vedecké práce, odovzdam mu svoju manželku, svoje deti, svojho brata a svojich priateľov a napokon mu odovzdam svoj život a seba samého. Čiže všetko, čo som dával Bohu vo svojom živote duchovne, odovzdam mu teraz materiálne.“ Naozaj to urobil a zomrel pokojne a radostne. Úžasné svedectvo viery.

Takýmto spôsobom máme aj my dávať všetko Pánu Bohu. Zatiaľ ešte nie materiálne, ale duchovne. Tento krásny kresťanský postoj urobí náš život pokojným a bohumilým a nadovšetko bude aj naše umieranie spokojné a radostné.

Pripravil vdp. Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.